

Sygn. akt III KRS 15/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 10 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Anna Pęsko

w sprawie z odwołania J. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 30 lipca 2010 r., w

sprawie odmowy przeniesienia sędziego w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 10 listopada 2010 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę i sprawę przekazuje Krajowej
Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.**

U z a s a d n i e

Sędzia Sądu Rejonowego J. G. wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 30 lipca 2010 r., w sprawie odmowy przeniesienia go w stan spoczynku. Zdaniem Rady wniosek sędziego z 15 kwietnia 2010 r. o przeniesienie

w stan spoczynku z powodu długotrwałej choroby nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż z orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 15 maja 2010 r. B. K. wynika, że wnioskodawca nie jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego. Dla zweryfikowania trafności tego orzeczenia Rada spowodowała ponowne badania wnioskodawcy. Lekarz orzecznik ZUS J. P. w orzeczeniu z 20 lipca 2010 r. również stwierdził, że wnioskodawca nie jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego. Zaskarżona uchwała została podjęta przez Radę jednomyślnie.

W odwołaniu od tej uchwały sędzia J. G. zarzucił pominięcie przez Radę zgłoszonego wniosku dowodowego o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego lekarza sądowego, pominięcie dowodu z jego własnych wyjaśnień oraz brak oceny przedstawionych przez niego dowodów w postaci zaświadczeń lekarskich. Skarżący podniósł, że 24 kwietnia 2008 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznał wieloodłamkowego złamania nogi lewej z przemieszczeniem. Leczył się szpitalnie, a następnie – do teraz ambulatoryjnie. Przebywał na zwolnieniach lekarskich od 24 kwietnia 2008 r. do 2 kwietnia 2009 r. oraz nadal od 14 maja 2009 r. Skarżący powołał się na 6 zaświadczeń lekarskich określających stan jego zdrowia oraz na orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzecznictwa o Niepełnosprawności w [...] z 15 lutego 2010 r. stwierdzające jego niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym.

Prezes Sądu Okręgowego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione. Uchylając zaskarżoną uchwałę Sąd Najwyższy wziął pod uwagę przebieg dotychczasowego postępowania, zarzuty odwołania oraz stanowisko Prezesa Sądu Okręgowego.

Zgodnie z art. 70 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) sędziego przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek lub na wniosek właściwego kolegium sądu, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków

sędziego. Przepis ten ma podstawę w art. 180 ust. 3 Konstytucji i stanowi odstępstwo od zasady nieusuwalności sędziego (art. 180 ust. 1 Konstytucji).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, że w ramach wszechstronnego badania wszystkich istotnych okoliczności sprawy Rada obowiązana jest ocenić moc dowodową orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, dotyczącego trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego (tak np. wyrok z 19 stycznia 2005 r., III KRS 9/04, OSNP 2005 nr 12, poz. 182, wydany także w sprawie odmowy przeniesienia sędziego w stan spoczynku na jego wniosek). Rada oparła się wprawdzie na 2 orzeczeniach lekarza orzecznika ZUS stwierdzających brak u skarżącego trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków, lecz nie odniosła się do dokumentacji medycznej przedstawionej przez skarżącego. W szczególności chodzi tu o opinię chirurga – ortopedy J. D. z dnia 26 lipca 2010 r., a więc wydaną już po drugim orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS. Wynika z niej, że u skarżącego nastąpił zanik mięśni nogi lewej, pourazowy zespół Sudecka powodujący stały ból wraz z obrzękami, uszkodzenia te są trwałe, nierokujące poprawy i będą narastać z wiekiem oraz że obowiązuje go zakaz przebywania ponad godzinę w pozycji siedzącej. Sprawa nie była odpowiednio wyjaśniona do rozstrzygnięcia. Oceniając zasadność odwołania Sąd Najwyższy uwzględnił także stanowisko drugiej strony postępowania. Prezes Sądu Okręgowego wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały, widząc potrzebę ponownego rozpoznania sprawy przez Radę.

Z tych względów, na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), orzeczono jak w sentencji.